

Ջ Ի Ն Ո Ւ Ռ Ի Ն

Մարմինդ ախոր հողին տըլին
Արեղակի ճաճանչներուն տակ հըրատապ.
Գունդերն համակ՝ տըրտմաթախիծ ու զինաթափ՝
Փողին ձայնով լղբեղ լացին:

Թողած ժըպիտ ու դեղ դալար՝
Ամփոփուեցա՛ր հողին ներքեւ, հերո՛ս զինուոր,
Քարէ չիրիմդ, արշալոյսի աւետաւոր,
Պիտի ձայնէ հայրենաւառ:

Դուն որ անխոց անցար անթիւ
Ճակատներէն, հուրէն սուրէն յար մաղապուր՝
Հոս դաշտին վրայ խաղա՛ղ, դտար մահ յոգնատըխուր.
Ճակատադրի դժնէ՛ անիւ:

Սա զմըռուխտեայ դաշտին վերեւ,
Ուր դաւաճան դնդակ մ'ըղբեղ առեւանդեց,
Պայծառ հողիդ՝ անչէջ կանթեղ մ'է երկնամերձ
Եւ կամ արծիւ սաւառնաթեւ:

Թըռար անդարձ ծոցն յաւերժին,
Բայց վերն՝ արեանդ կաթիլներէն աստղեր ծընան,
Ու հողին վրայ՝ կարմիր վարդեր հըրաբուրեան,
Զքնաղ սլատկեր հողւոյդ անդին:

Յետին մըմունջըդ թառեցաւ
Կենարարին խաչին վըրայ սիրահոսան,
Ու շունչիդ հետ աւանդեցիր հէք մարդկութեան
Սուրին տեղ սէր երկնածարաւ:

1944. Ագոլոյ

Հ. Մ. ՃԱՆԱՇԵԱՆ

ԳՐԻԳՈՐ ՆԱՐԵԿԱՅԻ

Իր հազարամեայ յարեկանին առթիւ

Ո՛չ մէկ էակ, Նարեկացի՛, ո՛չ մէկ կեանք
Ունեցաւ ոյժն արիւնիդ.
Եւ ո՛չ մէկ կայծ՝ ցայտած մութէն - ո՛վ հրաշք -
Յուաց ա՛յսքան բոցաչիթ:

Ո՛չ մէկ լեզու եւ ո՛չ մէկ շեշտ մարդկային
Քու խօսքերուդ որտուով
Գիտցաւ ողբալ, օրհնել, խոկալ լալագին
Ու ճենճերիլ հոգեխռով...:

Տեսանելի, շօշափելի չափ, սահման՝
Քու ներշնչումն անտեսեց.
Սիրոյ, կեանքի սահմաններէն իրական,
Մինչեւ երազն երկնամերձ,

Մինչեւ խորքը խղճի մըռայլ քառսին,
Դժոխքներուն ահաւոր՝
Դուն սուղուեցար ինքնակորոյս, ցնծագին,
Ո՛վ տեսլահար Ուղեւոր:

Նարեկացի, ե՞րբ եմ յոյգերդ թէ հրաշէկ
Մէյ մէկ կոթող, ատրուչան,
Որ արիւնէդ, կողէդ, շունչէդ սիրաբեկ՝
Կ'արտահոսի՛ր ողբաճայն:

Ճիշ ու կոծ ես, ողջակիզում ինքնարեր
Եւ իր մորթէն դուրս ժայթքած
Արիւնշաղախ մարմին ու սիրտ կարեւիւր
Ի՛ր իսկ վէրքով սիրարբած...:

Հրաշարարա՛ռ Նարեկացի, սո՛ւրբ էակ,
Խոր՝ շեշտերով քու երգին՝
Դուն անսովոր հունքը բացիր կուրծքին տակ,
Նոր սարսուռներ մարդկային...:

Ինչ որ ըսիր՝ սերունդիդ հե՛ւքն էր անմահ՝
Քու շունչին մէջ ուռճացած.
Դուն մարմնացեալ վըկայութիւնն ես ահա՛,
Իր երազին վերամբարձ:

ԲԱԶՄԱՎԷՊ